

METRO, TEDY SUBWAY

Stá™eda, 20 Á•erven 2018

Kayo je neskuteÁ•nej. Á•k-kala jsem si, jak to bude pro nÁ›j zÁ›hul - a tÁ•dle - vÁ›ichni se stÁ›le kolem nÁ›j toÁ•ili, tu pitÁ•ko, papÁ›nÁ•ko... A pohladit, podrbat.... Jo, na to uÁ›¼ jÁ› Á›janci nemÁ›m. TakÁ›¼e jsme zase dojeli, doletÁ›li a na nÁ›jakÁ›½ Á•a v NY. Jak je tu? Horko vÁ›ude, vlhko jakbysmet. V metru jeÁ›tÁ› o nÁ›co vÁ•c... Z Manhattanu se za cca pÁ›lhodiny dÁ› dojet na plÁ›jÁ›¼, tak jsem se rozhodla to vyzkouÁ›jet. Je tu vedle zcela novÁ› stanice, takÁ›¼e no problÁ•m. JenÁ›¼e, kam nemÁ•Á›¼ tam nastrÁ•- mne.... PÁ•meÁ›¼ila jsem nÁ›kolik nejnovÁ›jÁ›ch novinek, dostala se do vozu - a ...

Po pÁ›r stanicÁ•ch se vlak zastavil a stÁ›l a stÁ›l. Pak se z rozhlasu ozvalo hlÁ›sÁ›nÁ•, Á›¼e se v tunelu pod moÁ•em nÁ›co stalo, Á›¼e tedy vlak zatÁ•m nepokraÁ•uje... Pro jistotu jsem se vrÁ›tila domÁ•. Nebudu riskovat, Á›¼e tu zkejsnu na hodinu, neÁ›¼ se to vÁ›echno zase "opravÁ•". ProtoÁ›¼e na peronu - to se fakt vydrÁ›¼et vÁ•c jak pÁ›r minut nedÁ›. Tak pÁ•ejÁ•t na druhou stranu a to, co jsem p u jela smÁ›r "tam", jet zase zpÁ›tky.

NaÁ›tÁ›stÁ• jsem si za ta dlouhÁ› lÁ•ta zvykla, Á›¼e vÁ›echno kolem mne zaÁ•nÁ› Á›¼t svÁ›½m Á›¼ivotem - a vÁ•bec to nebere zÁ•etel na jÁ•zdnÁ• Á•mÁ›dy, hodiny, lidi... NapÁ•klad jen cesta na letiÁ›tÁ›: vyrazila jsem fakt hodnÁ› brzy, v podstatÁ› jsem to popletla a vyjela o hodinu dÁ•mÁ•v. A jak mi byla k dobru. Asi pÁ›t minut od letiÁ›tÁ› se taxÁ•k najednou zastavil a pak jen poÁ›kyl kupÁ•edu. Byla pÁ•ed nÁ›mi docela sluÁ›nÁ› zÁ›cpa. NevÁ›Á•mÁ•ila jsem Á•mÁ•i, ale nakonec to bylo tak, jak Á•mÁ•kal: asi tak dva tÁ•mi km dÁ›l bylo auto a lidi, co stÁ•mÁ•hali trÁ›vu v pÁ•mÁ•kopu a po stranÁ›ch silnice. A protoÁ›¼e cestu ucpali... NaÁ›tÁ›stÁ•- Á›¼Á›dnÁ• neÁ›tÁ›stÁ•.

Pak zase, kdyÁ›¼ jsem se uÁ›¼ koneÁ•nÁ› odbavovala, pÁ•estalo jim fungovat takovÁ• to zaÁ•mÁ•zenÁ•, co naÁ•tÁ›j platebnÁ• karty. A neÁ›lo a nefungovalo a byl to uÁ›¼ prÁ•ser. PotÁ•ebovala jsem zaplatit letenku za psa a Á•as ukapÁ›val nemilostrdnÁ›. TvÁ›mÁ•ili se, Á›¼e oni nic, Á›¼e to snad Á•asem zase zaÁ•ne pracovat... Ale nic. Nakonec byla nasmÁ›rovÁ›na na jinÁ• platebnÁ•mÁ•sto, koneÁ•nÁ› dostala papÁ•r o zaplacenÁ• a se vÁ›emi ranci (palubnÁ• kufÁ•mÁ•k, povinnÁ› taÁ›jka na psa, pes, taÁ›jka na laptop a malÁ›½ baÁ•¼Á•¼ek) se snaÁ›¼ila co nejdÁ•mÁ•ve pÁ•ebÁ›hnout celÁ• letiÁ›tÁ›. A zas - naÁ›tÁ›stÁ• - letadlo mÁ›lo tÁ•mÁ•tvrtÁ› hodiny zpoÁ›dÁ›nÁ•, a my to stihli :-))) Ale ty nervy!!!!

A tak to vÁ›echno neustÁ›je pokračÁ•uje...

MÁ›l by se mne starej dobrej Murphy fakt radost, protoÁ›¼e co se má•Á›¼e polÁ›mat, to se v má•m okolí- polÁ›me :-)))

Do doby, než jsem vlezla do bytu, bylo ticho. Od chvíle tu vráběly sběječky, protože se opravuje fasáda a jak jsem si všimla, tak i silnice pod okny. Ale to neva. Zás to bude všechno o něco hezčí. Jen nejde otevřít okna. Ale to bych vlastně stejně nemohla, protože ta věž, co je venku, je skutečně docela slušná. A to jsem si stávovala, jak je v Praze hic...

To je jako s tím pražským bytěkem, o kterém jsem vám psala minule: kdybych od našeho SVJ požadovala, aby mi u konce po 40 letech vyměnili všechny ty rozřezané roury, tak bych měla smůlu. Ale stálo se neopatrně zmanit, že za pár dnů odletím ... A včesledek? Roury jsou nové a nějak v meziase bude (pevně doufám) opravena i ta zadní stěna. Tedy - doufám... pro potuchu posílám pár fotek z metrací-tím se nádherně hubeně...d